

Gunst for at faa dem valgt ind som Flertal — »naar der blot ved Siden af er et Par besindige Mænd.

Man vil ikke undres over, at Udtalelserne kan være afvigende. I de enkelte Bestyrelser vil der i Reglen kun være et Faatal af Kvinder, og de Egenskaber, der saaledes ret tilfældigt kan være repræsenterede, vil derigennem øve Indflydelse paa en Bedømmelse, som skal have de indvundne Erfaringer til Grundlag. Man maa derfor søge at sammenfatte de fremsatte Synspunkter i et summa summarum. Gør man dette, vil man give et kortest muligt Udtryk herfor, turde det bedste vistnok blive følgende, en besindig Mands ikke meget lidenskabelige Dom:

»Kvinderne arbejder fuldtud tilfredsstillende«.

Det ligger udenfor denne Artikels Rammer at gaa nærmere ind paa, hvad der saaledes er fremført fra forskellige Sider, selv om dette eller hint kunde indbyde dertil. Særlig gælder dette vel nok Fru *Westenholz'* Synspunkter, som jeg for min Part ikke kan tiltræde. Men til et Punkt maa man tillade mig at knytte en kort Bemærkning.

Naar det i et Par Besvarelser er fremhævet, at Hælpekasserne rummer en Fare derved, at Folk let fristes til at søge dertil ved den mindste Anledning og i Tilfælde, hvor de aldrig vilde være gaaet til Fattigvæsenet, saa er der utvivlsomt noget rigtigt heri, og det maa blive Bestyrelsernes Sag at modarbejde, at Institutionen bliver en saadan Sovepude — tvertimod dens Formaal. Den samme Fare er jo iøvrigt — og sikkert i stærkt forøget Grad — til Stede hos Fattigvæsenet. Men denne Indrømmelse tiltrods kan jeg ikke anerkende, at der her er fremført en virkelig Anke mod Hælpekasseinstitutionen. Der sidder rundt i Landet en Mængde Mennesker, som hellere lider bitter Nød, hellere sulter og fryser, ja, hellere lader deres Børn sulte og fryse, end de henvender sig til Fattigvæsenet. Denne Stolthedsfølelse er saavist ikke af det onde, og kan Hælpekasserne naa ud til disse trængende, saa er det i mine Øjne saa langt fra noget, der skal regnes dem til Last, som jeg tvertimod mener, det er et virksomt Forsvar for dem. Det er jo dog blandt et Samfunds Opgaver at værne sine Medlemmer

mod Nød og Savn, og indtil vi naar frem til saadanne Samfundsforhold, som yder fornøden Beskyttelse i saa Henseende, maa vi søge at lægge paa de Saar, der i Øjeblikket smerte.

Aalborg, Juni 1911.

P. Chr. Kæmpegaard.

Den statistiske Oversigt over Hælpekassevalgene i Marts Maaned d. A. foreligger desværre endnu ikke. Vi haaber dog i et af de nærmest følgende Nr. at kunne bringe dens Resultater.

Red.

Tanker til Eftertanke.

IV.

Selskabet HedeboSyningens Fremme.

Endnu en Forening virker i samme Retning, som de oven omtalte, nemlig den, hvis Navn findes over disse Linier. Med Hensyn til dens Formaal og Virkemaade meddeles følgende i en lille Redegørelse, vi har modtaget fra Foreningen:

»Formaalet er at udbrede Kendskabet til HedeboSyning og andet gammelt dansk Haandarbejde og at virke for, at Arbejder af denne Art tages op under kunstnerisk Vejledning til Forædling af Nutidens kvindelige Haandarbejde.

Dette har sin store Betydning, fordi man derved tør haabe at vinde sig Indtægtskilder for den enkelte og for Landet. Det er ikke saaledes at forstaa, at nogen skulde indrette sit Liv paa at sy Hedebo — eller anden Syning fra Morgen til Aften — det maa hellere tages som et nyttigt og indbringende »Mellemarbejde«. — Mangen Husmoder, der ikke kan tjene »lidt til Hjælp«, fordi hun ikke kan gaa fra sit Hus og sine Børn, vilde ved saadan Syning kunne faa sin »Mellemtid« betalt. En øvet Syerske i HedeboSyning vil f. Eks. kunne tjene ca. 50 Øre i Timen.

Selskabet søger at faa Interessen vakt i saa vide Kredse som muligt, baade paa Landet og i Byerne.

Selskabet fremstiller smukke, brugbare Mønstre, tegnede paa det Stof, hvori Arbejdet skal udføres og beskyttede med indregistreret Varemærke. Disse paategnede Arbejder kan